

Огледало узрока

Далеки токови потиру мекоћу ковитлајући блискост. Стамена укотвљеност љигави. Талози у умотаној грози.

Води ме.

Шипражје.

Пљусак труња гнезди се. Пропадају.

Извриштаног клетву полету.

Црна безимености у бодљама крвавог шипурка! Оплакујете одлив, црвениш одрон!

Док мрена је на смрдљивом небу зеленобуђавих знамења.

Тонеш са сивим погледима одавно изрованим из дупљи кишноносних хладноћа.

Чедоморствено ме жели. Ја сам свој кавез стеновитих разједања; ја нисам. Шиштаво кикотање тмине повремено бљесне: за сада – глувоћа, али не и за ехо смрзнутих оштрина. Сјај мрака под окриљем шуњања.

Клијање. Овде, где не види се ништа. Раст. Овде, дубоко. Доле, на хридима стрмоглавих висина. Оковано и укопано. Непомичним таласима. Осуђено.

Обитавање у шкрињама живих костурница. Клање клизањем сакати. Обнова бљутова. Просипа се, опет и опет, осипа се, а остаје жиг.

Исконски кристали певуше дрхтавицом. Одјекују згариштима сплетови у потрази. Стална ноћ. Чујем. Не уме да се врати. Чељусти кликћу за бледим сузама.

Овенчано увенуће у познатој недођији. Појео сам њене звезде.

Изобличени кипови ничу у мрљама. Жар отапа. Иње пепела у самици обезглављених. Маскирани зраци секу оно што их мекша.

Крочили су ветрови из кржљавости, али никада неће заборавити трулеж ни прегазити ћорсокак.

Ковитлаци, вратите јој месечину.

Умиреш, а никада живео ниси. Уходи ме и поклонићу ти црве.

Углачаност прелива цветне сенке.

Моја наказност скичала је преда мном, на њиховим врлетним окосницама.

Углачаност прелива сенке неких изнутрица.

Умиремо, а никада живели нисмо. Уходите ме и поклонићу вам црве.

Ковитлаци крију месечину.

Ветрови су крочили из кржљавости – не заборављају трулеж нити газе ћорсокак.

Маскирани зраци секу оно што их мекша. Иње пепела у самици обезглављених. Изобличени кипови ничу у мрљама.

Појела сам његове звезде. Овенчано увенуће у непознатој недођији.

Чељусти кликћу за бледим сузама. Не уме да се врати. Чујем. Стална ноћ. Сплетови одјекују згариштима у потрази. Исконски кристали певуше дрхтавицом.

Просипа се, опет и опет, осипа се, а остаје жиг. Бљутова обнова. Клање сакати клизањем. Обитавање у шкрињама живих костурница.

Осуђено. Непомичним таласима. Укопано и оковано. Доле, на хридима стрмоглавих висина. Овде, дубоко. Раст. Овде, где не види се ништа. Клијање.

Сјај мрака под окриљем шуњања. Шиштаво клокотање тмине повремено бљесне: за сада – глувоћа, али не и за ехо смрзнутих оштрина. Ја сам свој кавез стеновитих разједања; ја нисам. Чедоморствено ме жели.

Тонеш са сивим погледима одавно изрованим из дупљи кишноносних хладноћа.

Док мрена је на смрдљивом небу зеленобуђавих знамења.

Црвениш одрон, оплакујете одлив! Црна безимености у бодљама крвавог шипурка!

Клетву узвриштаног полету. Пропадају. Пљусак труња гнезди се.

Шипражје.

Води ме.

Талози у умотаној грози. Стамена укотвљеност љигави. Далеки токови потиру мекоћу ковитлајући блискост.

12. и 18.10.2015.

